

nende Sted, og det er som bekendt Tilfældet, hvad den ærede Ordfører ogsaa nys udtalte, at der i Indenrigsministeriet arbeides paa lignende Bestemmelser for Fernbanebetjentene; men deraf følger ikke, at jeg ikke ogsaa skulde kunne see Styggefiderne ved Forslaget. Det er vel saa, at der derved i sin Tid vil fremkomme en Besparelse for Statskassen, men der vil dog hengaae en ikke saa ganske ringe Tid, inden dette vil vise sig fuldstændigt, medens der ikke vilde udfordres saa lang Tid dertil, naar Rigsdagen vilde have fulgt Regjeringens Forslag om at indskrænke sig til at gjøre Forandringer i Administrationen istedetfor i Pensionerne. Hvad jeg imidlertid maa gjøre en bestemt Indsigelse imod ved Forslaget, og hvad jeg ogsaa har gjort Indsigelse imod i Udvalget, er, at man ved at fastholde, hvad man her vil fastholde, tvinger Embedsmændene til at spille et for dem høist ufordeelagtigt Spil ligeoverfor Livrenten. Seg maa ansee det for at være billigt og rigtigt, at man bliver staaende ved en bestemt Alder, og man kan da gjerne, om man vil, sætte den til 65 eller 60 Aar; men det forekommer mig ligefrem ufornuftigt at ville tvinge Embedsmændene, og, om man vil, gennem den Staten til at indgaae en Hazardcontract, hvorved det er givet, at ingen Anden end Livrenten kan vinde. Den Fordeel, som vindes ved, at man tvinger Embedsmændene til at vedblive at spille, selv ud over den Tid, da ethvert fornuftigt Menneſte vil finde, at Spillet er tabt, følger ikke af de Scalaer, hvorpaa Livrenten er bygget, men den følger ligefrem af den Dvang, Staten paalægger Embedsmændene til at vedblive at spille i dette Lotteri ud over alle fornuftige Grændser. — Jeg har allerede under en af de foregaaende Dages Forhandlinger havt Anledning til at udtale, at jeg fandt det noget betænkeligt at udvide denne Lov til at være en almindelig Lov, og jeg forbeholdt mig da at komme tilbage til dette Spørgsmaal netop ved, hvad der her foreligger. Seg finder det betænkeligt nok at anvende disse Bestemmelser paa de militære Lønninger, af hvilke de eldste ere vedtagne for ikke engang halvandet Aar siden, uden Hensyn til den Afkortning, man her vil gjøre. Jeg forstaaer naturligvis meget godt, at Sa-

gen stiller sig noget anderledes, naar jeg tænker mig, at disse Bestemmelser kun anvendes paa de fremtidige Embedsmænd, men Resultatet maa dog være, at enten har man sat Gagerne højere, end det behøvedes, eller ogsaa har man ikke Ret til at forlange de Afdrag, her fordres, undtagen forsaavidt man vil gaae ind paa den Tanke, jeg har udtalt og vedkjender mig, nemlig at man her kræver et Offer af Embedsmændene. Denne Betragtning maa føre mig til at udtale, at de Afdrag, man forlanger, efter min Formening, gjennemgaaende ere for store. Den ærede Ordfører har ganske vist sagt, at Udvalget i den Henseende har confereret med Ministeren, hvilket ogsaa staaer i Betænkningen; men det Forslag, her foreligger, er efter min Formening altfor meget afvigende fra det Forslag, om hvilket jeg i Udvalget tillod mig at erklære, at jeg var villig til at gaae ind derpaa. Der er navnlig den meget store og væsentlige Forskjel, at man her for det Første begynder med 1 pCt. højere, nemlig 3 pCt., medens jeg foreslog 2 pCt., og dernæst har man aldeles udfjædet den opadstigende Scala, der af mig var foreslaaet, ikke blot gennem Procenterne, men ogsaa gennem de Dele, hvori Gagerne deeleſes, saaledes at man selv for de højeste Gager skulde begynde med 2 pCt. for de første 500 Rd. og 3 pCt. for de næste; det gjør naturligvis en ganske overordentlig Forskjel, naar man sætter saa store Afdrag, som man her har gjort, nemlig 6 pCt. for Gager over 1,800 Rd. — Seg er heller ikke blind for, at en af de Banskfeligheder, der klæbe ved Forslaget, er den, at det vil give en heel Deel administrativt Arbejde; det kan aldeles ikke undgaaes, og naar man vil fastholde Forslaget i den Detail, som det nu har, saaledes at man altsaa skal passe paa, naar en Embedsmand bliver ansat igjen — et Tilfælde, der vistnok vil være meget almindeligt — vil jeg sige, at der allerede derved er en stor Banskfeligthed at overvinde. Imidlertid ere disse Banskfeligheder ikke større, end at de kunne overvindes, saaledes at de altsaa ikke i og for sig træde op imod Forslaget, naar man forøvrigt finder det forstandigt og rigtigt; men man maa dog være belavet paa, at der muligt vil blive Spørgsmaal om, at